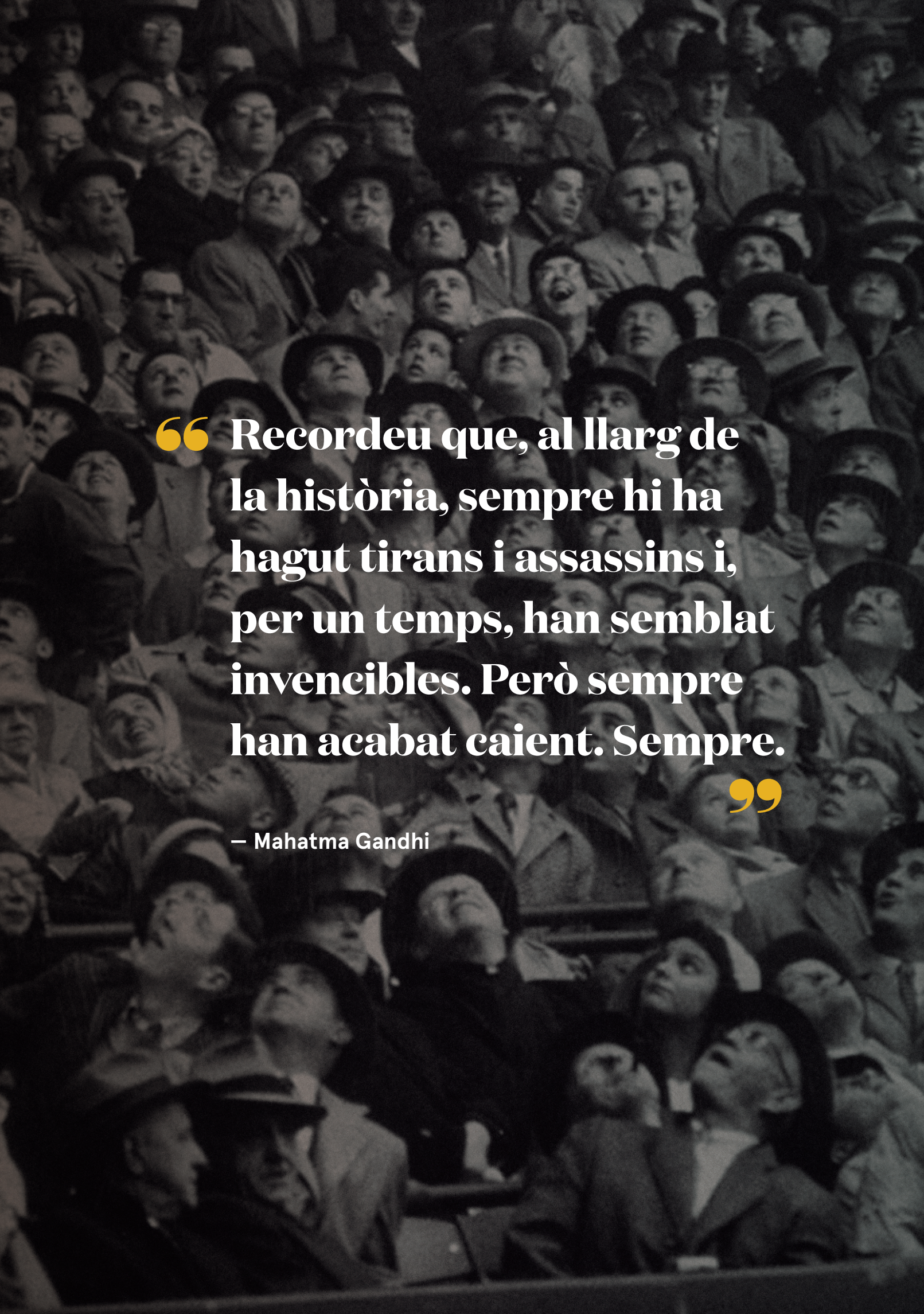

#Hola Dictadura

Juny 2015

La llibertat en perill d'extinció

**“ Recordeu que, al llarg de
la història, sempre hi ha
hagut tirans i assassins i,
per un temps, han semblat
invencibles. Però sempre
han acabat caient. Sempre.**

— Mahatma Gandhi

Editorial

Ahir vam ser les indignades del parlament, avui som les anarquistes, demà serem un grup de treballadores i vaguistes; més endavant, les membres de la PAH.

L'Audiència Nacional, hereva de l'antic *Tribunal de Orden Público* franquista i la nova inquisició del pensament, deté 37 persones, de les quals cinc ingressen a presó, en una nova caça de bruixes cap als moviments llibertaris i anticapitalistes: *L'Operación Piñata*. No és la primera vegada —recordem *L'Operación Pandora*— i sembla que no serà la darrera. Si li sumem l'aprovació de la *Ley Mordaza* (Llei de Seguretat Ciutadana) i la reforma del Codi Penal, l'escenari ens situa davant d'una nova dictadura: una dictadura amb màscara democràtica. La Dictadura del Capital.

Aquesta publicació neix amb la voluntat d'explicar, a qui bonament ens vulgui llegir, allò que, si no et toca de prop, et resulta difícil de creure, però que de veritat està passant. Acusacions de terrorisme pel simple fet de pensar d'una forma determinada, amanides amb una dosi desmesurada de titulars tendenciosos i farcides amb la delirant literatura policial. El resultat és que moltes de les persones que ens sentim part dels moviments anticapitalistes ens sentim desarmades, indefenses davant aquesta allau criminalitzadora, que no va de broma: el Codi Penal espanyol és un dels més durs d'Europa, i més en legislació antiterrorista. Sentim que som el boc expiatori de tots els altres moviments contestataris; sentim que és un avís concret als anarquistes, però també és una advertència a la resta de moviments implicats en canviar la realitat, aquí i ara. Els governs i els mitjans de comunicació han fet servir la paraula «terrorista» per deslegitimar i esclafar els seus adversaris, sovint amagant altres interessos més complexos; moltes vegades, simplement mentint per neutralitzar l'amenaça, es tracta d'una guerra mediàtica i policial contra la població, contra la possibilitat d'una insurrecció.

La guerra contra el terrorisme és pura propaganda, i els mitjans fan el joc als poderosos distraient al públic de les qüestions realment importants.

— Noam Chomsky

Terrorisme és sempre «la violència de l'altre». Dels enemics. Mai la nostra. S'ha convertit en una estratègia propagandística del poder per debilitar l'enemic.

— Sergi Picazo

Del total de persones detingudes per terrorisme o associació il·lícita, un percentatge d'entre un 10 i un 15% és finalment condemnada. Però això no surt als mitjans.

— Jesus Rodriguez

TERRORISME

m SOCIOL/POLÍT

Utilització de la violència, d'una manera sistemàtica i sovint indiscriminada, en la lluita social i política.

Tens un terrorista al costat?

El terrorisme és difícil de definir jurídicament, té més de 100 definicions diferents al món. Tot i això, quan parlem de «terrorisme», tothom sembla tenir clar a què ens referim. Això es deu, sobretot, a que es tracta d'un concepte polític, que s'utilitza per definir l'enemic, «el dolent».

Definint el terrorisme

Si observem la història, trobem múltiples exemples de com aquells qui van ser titllats originalment de «terroristes» han esdevingut després «llibertadors», un cop desbancat el poder contra el qual lluitaven. A les primaveres àrabs, les persones que van prendre els carrers per fer caure dictadures van passar de ser «bandes de terroristes» a «herois de la revolució». L'avui mitificat Nelson Mandela era el líder d'una «organització terrorista», segons l'Apartheid, fins que va esdevenir president. A l'actual conflicte ucraïnès, els dos bàndols s'acusen mútuament de terroristes. El terrorisme, com a concepte polític de l'enemic, és utilitzat per deslegitimar, marginar i esclafar socialment els adversaris i poder justificar, així, qualsevol acció, condemna o violència al marge d'un suposat sistema garantista.

Utilitzant el terrorisme

En el cas dels moviments socials, la criminalització no és recent: als vuitanta, Margaret Thatcher va intentar aplicar la Llei Antiterrorista durant les vagues de la mineria; el moviment antiglobalització també va ser tractat de terrorista per diferents governs, com declararia el general Fabio Mini després de la cimera del G8 a Gènova, el 2001: «La protesta violenta

contra el sistema mundial és equivalent, en aquest cas, al terrorisme». Durant les mobilitzacions, un noi de 23 anys va ser assassinat d'un tret al cap per un *carabiniere* i després atropellat per un vehicle policial.

A casa nostra, tenim exemples com el cas dels indignats: un cop van deixar de ser «joves que reclamaven més i millor democràcia» i van començar a ser un problema pel govern, van ser titllats de violents i terroristes —sobretot després del desallotjament de la plaça Catalunya o l'acció Aturem el Parlament.

En el cas concret de l'anarquisme, ens trobem amb un moviment que ha impulsat infinitat d'iniciatives positives d'organització popular, com les mútues, l'educació racional, les cooperatives o els ateneus, que avui formen part del nostre bagatge històric i present. El subconscient popular, però tendeix a identificar l'anarquisme exclusivament amb el «jovent vestit de negre que trenca aparadors», amb el caos o amb les *bombes*. El poder i els seus mitjans s'han encarregat, durant segles, que qualsevol amenaça al seu ordre social pugui ser neutralitzada; el terme «terrorista» és un dels mecanismes emprats per a aquesta funció.

El control social no pateix retallades

La gran quantitat de diners i recursos invertits en espiar i criminalitzar els moviments anticapitalistes faria caure en ridícul la policia si no s'obtinguessin *resultats*.

L'anticapitalisme sota vigilància

L'any 2011, després de les protestes dels indignats del 15-M, els Mossos d'Esquadra creen una unitat d'informació especialitzada en moviments anticapitalistes. Arran de les vagues generals el 2010 i 2011, Felip Puig va demanar una dotació més gran d'agents i recursos, destinats a investigar els «moviments antisistema» i en especial l'anarquisme, amb formació específica sobre «anarquisme revolucionari o insurreccionalista». Aquesta unitat té la seu al complex central Egara, a Sabadell, on s'informatitza, filtra i sistematitza tota la informació recopilada.

Els engranatges del control

El mateix 2011, també neix dins els Mossos el Grup d'Obtenció i Anàlisi de la Prova (GOAP), format per uns 20 o 30 agents, que s'encarreguen de recollir informació de mobilitzacions o campanyes

concretes i de recopilar material probatori, per tal d'incriminar i condemnar activistes. Disposen de dues càmeres d'alta resolució, amb un cost de mig milió d'euros cadascuna, instal·lades als helicòpters dels Mossos d'Esquadra, així com a la furgoneta E-700 del cos de la Brigada Mòbil. Aquest furgó, equipat amb hardware i software d'última generació, enregistra tot el què passa i coordina les comunicacions i moviments tant de la Brimo com dels agents de paisà durant els desplegaments. El cost aproximat de l'equipament de la furgoneta és d'un milió d'euros.

A més a més, La Guàrdia Urbana de Barcelona disposa d'una dotzena d'agents al seu Servei d'Informació, Documentació i Anàlisi —un agent per districte—, i dos més que coordinen i sistematitzen la informació. Tenen una especial fixació amb el moviment okupa i disposen d'un fitxer d'habitatges

i Centres Socials Okupats, amb els seus residents o militants. Aquesta brigada va ser creada per Joan Clos en arribar a l'alcaldia.

Si no hi ha «terroristes», s'hauran d'inventar

Des de la fi d'ETA, molts agents del CNP o la Guàrdia Civil han estat destinats a diverses províncies de l'Estat Espanyol, per afegir-se a les brigades d'informació. A Catalunya, les forces policials espanyoles es focalitzen en l'anarquisme i la lluita anticapitalista. Tot aquest desplegament de recursos invertits ha de tenir uns resultats, que es tradueixen en la forta persecució als moviments socials, així com en les darreres operacions antiterroristes contra el moviment llibertari. Un cop engegat, l'aparell repressiu necessita ser alimentat constantment per nous casos, operacions i detinguts, per poder seguir tenint raó de ser. Si no hi ha «terroristes», s'hauran d'inventar.

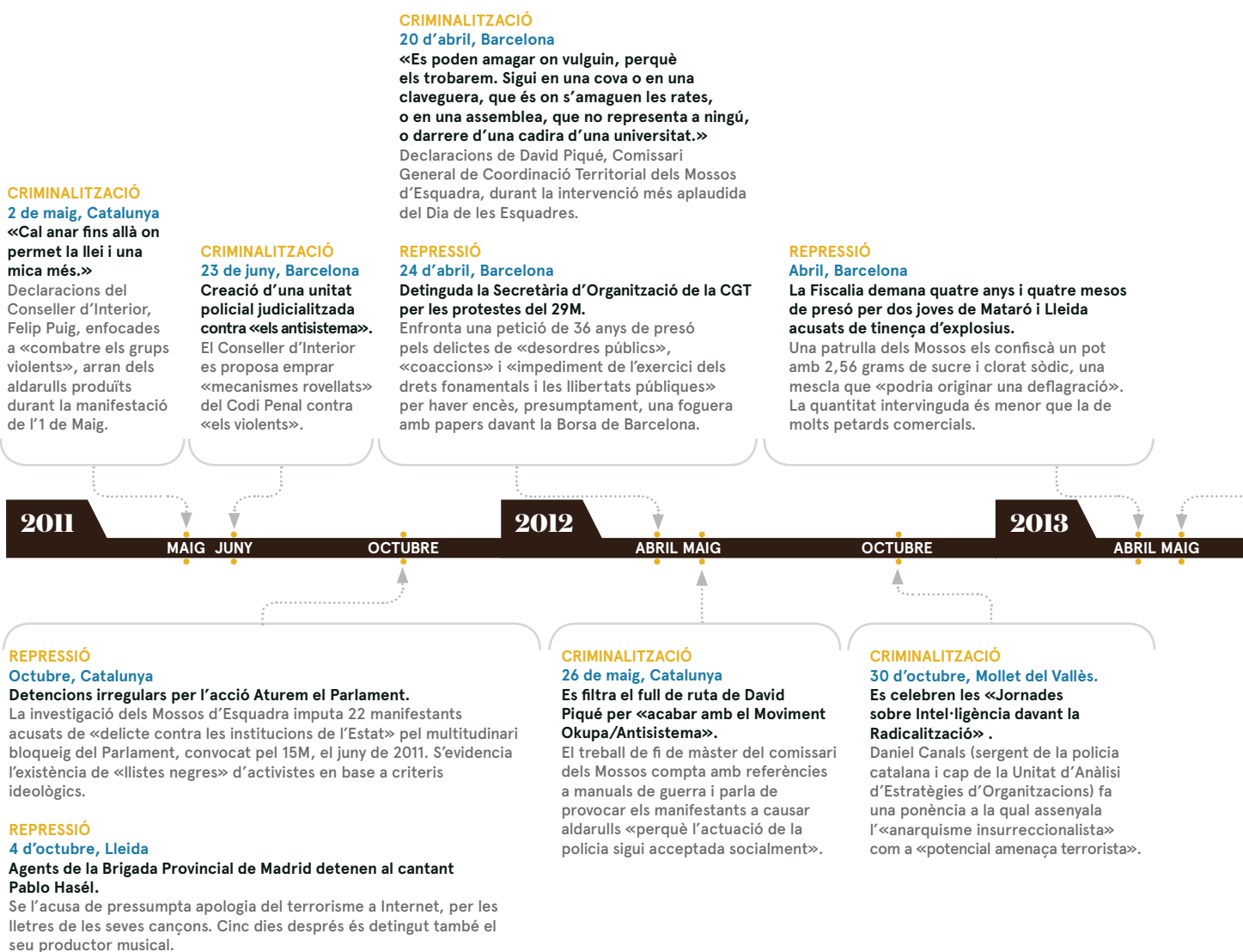
Polícia, Interior i mitjans de comunicació: Les altres portes giratòries

Entre els mitjans de comunicació i els gabinets de premsa oficials, es dona una relació similar a les «portes giratòries» que hi ha entre la política i les grans empreses. Aquelles periodistes que copien fil per randa els comunicats o les notes de premsa institucionals, sense qüestionar-ne el contingut o inclús alimentant-lo amb filtracions sensacionalistes, acumulen punts per entrar, més endavant, a les diferents sales de premsa del Govern o la policia, i arribar així a doblar o triplicar el seu sou.

El mateix passa a l'inrevés: aquelles periodistes que han treballat pel govern o la policia troben bons llocs de treball a diversos mitjans de comunicació, a conseqüència dels seus contactes, que possibiliten aconseguir exclusives i detalls sobre notícies fresques. Un exemple proper és el d'Albert Gimeno, que el 2012 passà de periodista de *La Vanguardia* a director de Comunicació del Ministeri de l'Interior espanyol. Avui en dia torna ser Redactor en Cap Adjunt a Direcció del diari del comte de Godó.

La dissidència, al punt de mira

Els últims anys, hem pogut observar com ha augmentat la persecució i repressió d'aquelles idees que resulten incòmodes al poder i al sistema. Aquesta breu cronologia exposa només alguns dels casos més destacats del 2011 fins a l'actualitat, sense considerar les diverses i extenses campanyes de criminalització mediàtica desplegades pels mitjans de comunicació de masses, així com la multitud de detencions, judicis i sentències contra activistes i manifestants.

ANTECEDENTS

El cas Núria Pòrtulas, un exemple de persecució ideològica.

Núria Pòrtulas, educadora social i militant anarquista de Sarrià de Ter (Girona), es va veure involucrada, el 2007, en un procés de tres anys de duració, acusada per l'Audiència Nacional de «tinença d'explosius» i «pertinença i/o col·laboració amb banda armada».

Tot i que la investigació dels Mossos d'Esquadra no va aconseguir aportar mai cap indicatiu o prova incriminàtoria que suportés les greus acusacions, va haver de passar 4 mesos en presó preventiva, per ser finalment absolta de tots els càrrecs, el juny de 2010.

PER A MÉS INFORMACIÓ

Cas Núria Pòrtulas
<http://nurialliure.blogspot.com.es/p/cronologia-del-cas-de-la-nuria-portulas.html>

Encausades Parlament
<https://encausadesparlament.wordpress.com>

La Síndrome de Sherwood — Tesi policial
<https://directa.cat/sites/default/files/la%20s%C3%ADndrome%20de%20sherwood.PDF>

Operación Pandora
<https://efectopandora.wordpress.com>

Operación Piñata
<http://claudicarnuncarendirsejamas.noblogs.org>

Els Nois del Sucre
<https://4anysperunpotdesucre.wordpress.com>

OPERACIÓ

17 de maig, Sabadell i Barcelona

Detinguts cinc anarquistes del suposat grup «Bandera Negra».

L'Audiència Nacional els atribueix diversos delictes de: pertinença a grup terrorista, enaltiment del terrorisme, dipòsit de substàncies explosives i captació i adoctrinament. Són acusats, sense més proves de pes, pel contingut dels missatges que, presumptament, haurien penjat a una pàgina de Facebook. Compleixen 121 dies de presó sense judici, i després queden en llibertat amb càrrecs.

ESCORCOLLS

17 de maig, Sabadell

Escorcoll a l'Ateneu Llibertari de Sabadell.

Els Mossos d'Esquadra requisen ordinadors i documentació, aprofitant l'operació contra el suposat grup «Bandera Negra». Els detinguts no tenen vinculació coneguda amb l'Ateneu.

ESCORCOLLS

29 de gener, Barcelona

Escorcoll a Can Vies, centre social okupat de Sants.

Ahora que detenen sis persones per participar en la presumpta agressió a un grup de noionazis, el 12 d'octubre del 2013, els Mossos escorcollen l'edifici «en busca de proves», per la suposada relació dels detinguts amb el centre social. Els agents incauten documentació i ordinadors personals.

OPERACIÓ

Mesos d'abril a novembre. Astúries, Galícia, Euskadi, Navarra, Castella i Lleó, Madrid i Catalunya.

40 detinguts per enaltiment del terrorisme a les xarxes socials.

L'Audiència nacional els acusa en base a comentaris a Facebook o Twitter, com a part de la denominada Operación Araña. Els detinguts tenen entre 19 i 62 anys d'edat.

REPRESSIÓ

18 de març de 2015, Estat espanyol

El Tribunal Suprem anul·la l'absolució de vuit de les encausades per l'acció Aturem el Parlament i les condemna a tres anys de presó.

La Generalitat i el Parlament aconsegueixen revocar la sentència original de l'Audiència Nacional, que declarava absolts als encausats.

OPERACIÓ

30 de març de 2015. Madrid, Barcelona, Palència, Granada.

Operación Piñata. La policia deté 37 persones en diverses ciutats de tot l'Estat.

L'Audiència Nacional torna a ordenar una operació contra els suposats «GAC». Es duen a terme una vintena d'escorcolls, sis dels quals es fan en centres socials okupats. De les 37 persones detingudes, 11 són acusades d'«usurpació», 13 de «resistència i desobediència» i 13 de «pertinença a organització criminal amb finalitats terroristes». Cinc d'elles entren a presó preventiva a l'espera de judici.

OPERACIÓ

13 de novembre, Barcelona

Detinguts cinc anarquistes del suposat «Comando Mateo Morral/GAC/FAI-FRI».

Tres dels detinguts queden en llibertat amb càrrecs, mentre dos d'ells, Francisco i Mònica, segueixen encara a la presó. L'Audiència Nacional els acusa de pertinença a banda armada, col·locació d'artefactes explosius a la catedral de l'Almudena de Madrid i a la del Pilar, a Saragossa, i conspiració per atacar el monestir de Montserrat a Catalunya. Una gran campanya criminalitzadora sacseja els mitjans de comunicació. L'abril del 2014 es retiren tots els càrrecs als altres tres acusats.

CRIMINALITZACIÓ

15 de desembre. Estat xinès

Els ministres de l'Interior dels estats espanyol i xinès anuncien una «nova fase de col·laboració» en la «lluita contra el terrorisme anarquista».

OPERACIÓ

16 de desembre. Barcelona, Madrid, Manresa, Sabadell.

Operación Pandora. 11 detinguts en una macrooperació contra el «terrorisme anarquista».

A les persones detingudes se les acusa de constituir, promoure, dirigir i pertànyer a una organització terrorista, de tinença i dipòsit de substàncies explosives i de delictes de dany i estralls amb finalitat terrorista; un cop més, sota la marca «Mateo Morral/GAC/FAI-FRI». Dos dies més tard, l'Audiència Nacional envia a presó sense fiança a set persones.

ESCORCOLLS

16 de desembre. Barcelona

Escorcolls a l'Ateneu Anarquista del Poble Sec, l'Ateneu Llibertari del Palomar i a la Casa de la Muntanya, símbol de la resistència okupa a la ciutat.

Sota el pretext de l'Operación Pandora, els Mossos d'Esquadra confisquen, altra vegada, documentació personal i material informàtic.

Pèrdua de drets a cop de titular

Avui en dia, els mitjans de comunicació són els encarregats d'informar la societat. Ara bé, hem de tenir present que, tant els mitjans públics com els privats, responen a determinats interessos, siguin econòmics, morals, polítics... Aquests elements recorren els subterfugis dels discursos informatius, els articulen, alhora que participen d'una manera activa a la formació de l'opinió pública.

Exagerada representació als mitjans de comunicació

Com és conegut, els fenòmens criminals són la temàtica principal i més tractada, i tenen una altíssima representació en els espais informatius, molt per sobre d'altres notícies. El protagonisme d'aquests fets, així com la seva difusió tendenciosa i poc acurada, contribueix a generar una imatge esbiaixada de la magnitud que tenen.

N'és un clar exemple el gran desplegament mediàtic relacionat amb les anomenades operacions contra l'anarquisme que han tingut lloc en els passats mesos. El tractament s'ha dut a terme d'una manera alarmista, exagerant la presència real dels col·lectius criminalitzats i relacionant-los amb el concepte polític de terrorisme. Des dels mitjans, fets com la repetició de notes de premsa, la manca de contrast de fonts, destacar la nacionalitat de les

persones detingudes, l'eliminació de la presumpció d'innocència o la reproducció acrítica de la versió policial, etc. Comporten judicis paral·lels, que defineixen el col·lectiu llibertari com un potencial perill per al sistema i, així, li atorguen la consideració d'enemic.

El fet d'observar, d'una manera massiva i continuada, imatges distorsionades relacionades amb fets delictius no tan sols comporta la influència d'aquesta informació sobre els qui la consumeixen, sinó que trasllada el seu llenguatge a l'agenda política. Són els mitjans els qui determinen quines problemàtiques estan vigents i com abastar-les. És el que ha passat amb el tractament de la prostitució o la migració, entre d'altres. Aquests col·lectius són criminalitzats en funció d'uns interessos econòmics, morals i polítics, que prenen cos a través dels mitjans de comunicació massius.

Canvi de paradigma penal

Tot plegat fa que les temàtiques seleccionades i distorsionades pels mitjans es converteixin, socialment parlant, en problemes greus, que exigeixen una intervenció punitiva. Lligat a les noves reformes legislatives, també hem d'assenyalar un canvi d'actitud del sistema penal, que passa a criminalitzar subjectes i no conductes o fets. Tanmateix, l'elaboració de reformes penals a cop de titular mediàtic tendeix a introduir mesures punitives mancades d'un anàlisi acurat, com la nova reforma del Codi Penal, que entra en vigor el pròxim 1 de juliol, o la Llei de Seguretat Ciutadana.

Futures terroristes?

Per concloure, hem d'assenyalar com els partits polítics utilitzen els mitjans per difondre els seus ideals i legitimar-se en el seu paper mediàtic, així com els mitjans utilitzen els partits per impulsar reformes legislatives segons les seves preferències. La connexió entre mitjans de comunicació massius i elits polítiques, en una època de regressió i lluita social, només pot comportar l'exclusió del sistema d'aquelles persones que no encaixen en el seu perfil. Aquesta aliança es transforma en una maquinària d'exclusió i, consegüentment, de legitimació de l'aplicació de mesures punitives, actuant contra les persones, que som les futures terroristes.

La repressió apunta, la premsa dispara

El 30 de març de 2015 es va portar a terme la *Operación Piñata* a Madrid, Barcelona, Palència i Granada. La policia va detenir 37 persones, la major part d'elles acusades de terrorisme. Les següents infografies són el resultat de l'anàlisi dels articles periodístics apareguts durant les 48 hores posteriors a l'operació a les deu edicions digitals més llegides de tot l'Estat.

Temes tractats als articles

Als mitjans de comunicació de masses prevalen el sensacionalisme i la informació morbosa per davant de la tasca periodística d'informar, contrastar i contextualitzar. Malgrat que tots els articles parlen d'anarquisme i anarquistes, la immensa majoria tracta bàsicament les detencions i el procés judicial que les motiva, i deixa a un costat les accions constructives que es duen a terme al si del moviment llibertari.

Detencions	22
Procés Judicial	18
Atemptats	16
Organització Terrorista	13
Sabotatge	12
Materials requisats	7

No es contextualitza

Les notícies aprofundeixen en els suposats atemptats que s'imputen a les persones detingudes, però en cap cas es contextualitza o contrasta aquesta informació amb les accions constructives que es desenvolupen dins del moviment llibertari: grups de suport mutu des de l'àmbit laboral al de l'alimentació, cooperatives, assemblees de barri, d'universitat, activitats de formació, culturals i artístiques, edició de publicacions de tota mena, etc.

Presumpció d'innocència

74%

dels articles no respecten la **presumpció d'innocència**. Es parla de les detingudes com si fossin culpables d'allò que se'ls acusa i, per tant, se les criminalitza abans d'haver-hi cap sentència. És un signe clar que s'està reproduint el discurs policial.

Si no anem amb compte, els mitjans de comunicació ens faran odiar als oprimits i estimar als opressors.

— Malcom X

Representació dels subjectes de la notícia

Polícia

- Agents
- Investigadors
- Policia
- Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat
- Brigades

Eloy Velasco

- Jutge
- Magistrat

Detingudes

- Integrants dels GAC
- Anarquistes
- Arrestats
- Detinguts
- Anarcoterroristes
- Líders o caps
- Integrants Black Block

Els principals subjectes que apareixen a les notícies són les persones detingudes, la policia i el jutge. Ara bé, el tractament que reben és totalment diferent: mentre que, a les persones detingudes, se les etiqueta amb tota una sèrie de qualificatius de dubtós rigor, a la policia i als jutges simplement se'ls hi fa referència amb la nomenclatura oficial dels seus càrrecs. Més de la meitat de les notícies identifiquen a les detingudes directament com a membres dels «GAC», obviant la presumpció d'innocència i reproduint la criminalització dels comunicats policials.

El **65%** dels articles etiqueten a les detingudes com a «anarquistes», afirmació que, sense la declaració de les mateixes, és indemostrable.

S'utilitzen termes com «líders de l'organització», quelcom que va en contra dels principis bàsics de l'anarisme, que es posiciona en contra de qualsevol autoritat.

Fonts utilitzades per redactar les notícies

Cap dels articles es deriva d'un procés d'investigació periodística, sinó que tots són reproduccions de les notícies elaborades per part de les principals agències del país: EFE i Europa Press. Al seu torn, aquestes reproduïen les notes de premsa de la policia, que és precisament l'única font significativa d'informació, juntament amb les institucions de l'Estat. En molt pocs casos es contrasta la informació amb fonts properes a les detingudes. Queda clar, doncs, que qui té la veu als mitjans és qui està de banda del poder; els qui li planten cara només hi poden aparèixer a través del prisma de la criminalització.

9%

Organitzacions Anarquistes

17%

Polícia

20%

Institucions del Govern

Ministeri de l'Interior, Secretaria de l'Estat

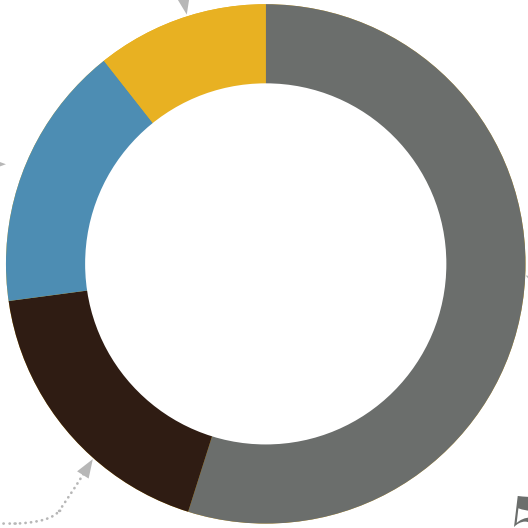
0%

Detingudes

54%

Agències

EFE, Europa Press

Caminem per poder ser i volem ser per caminar

La nostra modesta anàlisi de la realitat és que tan l'anomenada «democràcia parlamentària» com el que es coneix com a «dictadura» no són més que dues cares d'una mateixa moneda: el Capitalisme.

El poder econòmic és qui pren les decisions.

Govern i l'esquerra o la dreta, qui realment decideix sobre el nostre futur és el poder econòmic: les grans multinacionals, els lobbies empresarials, la Troika. Són ells els qui tenen la capacitat d'enfonsar econòmicament un país a voluntat, deixant d'invertir, deslocalitzant empreses o simplement tancant l'aixeta del préstec. És per això que sabem que votar no canviarà mai realment les coses. És per això que ens volem organitzar i preparar per a un canvi més profund i ens volem dotar d'estructures que ens ensenyin a prendre decisions de forma horitzontal i pràctica.

Nosaltres caminem en una altra direcció.

Caminem al costat de tots aquells que cada dia pateixen les retallades en serveis bàsics; caminem amb les que han estat expulsades del mercat de treball per no entrar dins els canons d'eficiència i benefici empresarial, o amb les que, tot i treballar vuit o dotze hores, veuen que perden la seva vida enriquint a un empresari, i també amb tots els que treballen per si mateixos i que es veuen obligats a l'autoexplotació o la misèria, a causa de la competència salvatge del lliure mercat; caminem amb tota aquella gent que no pot accedir a un habitatge digne a causa de la mercantilització de les necessitats bàsiques, donant-nos suport mutu, evitant desnonaments o okupant propietats d'especuladors i grans propietaris; caminem al costat

de tots els oprimits, els exclosos i les marginades d'un sistema monstruós que converteix les persones i el planeta en recursos a explotar i que tracta d'exterminar a tot aquell que no encaixi o que gosi plantar-li cara.

Volem un món millor i sabem que és possible.

Tenim el dret a provar noves formes de viure i autoorganitzar-nos com a individus i com a societat, tenim el dret d'experimentar i aprendre: perquè sabem que el capitalisme, prengui forma de democràcia o de dictadura, és nociu i ha de ser aturat abans que acabi d'enverinar-ho tot. Nosaltres volem que l'organització social passi per institucions molt més petites i participatives, en què cobrir les necessitats de les persones sigui el principal objectiu. On el dret a l'ús i la necessitat estigui per sobre de la propietat privada. On el treball estigui realment enfocat al bé comú i no al benefici d'uns pocs. Volem que les infraestructures necessàries per al benestar de totes (escoles, hospitals...) siguin remunicipalitzades, col·lectivitzades i gestionades pels treballadors amb la col·laboració dels seus usuaris, lluny d'interessos privats. Volem un món més just i lliure per tothom, sense explotats ni explotadors. I sabem que és possible aconseguir-lo.

És per tot això, que ells ens volen aïllats, perseguits, castigats i engarjolats. És per tot això que ens senyalen i ens diuen terroristes.

Publicació editada gràcies a la col·laboració de

Banc Expropiat / Heura Negra Assemblea Llibertaria de Vallcarca /
Kasa de la Muntanya / CGT Catalunya / Reraguarda en moviment /
Procés Embat / Assemblea Antirrepressiva Sants

**“ Si la Llibertat significa
queelcom, és el dret a
dir-li a la gent allò que
no vol sentir. ”**

— George Orwell